

Budapesttől Laibachig

A főváros mint zsirexportőr

A zsir és a vaj nemcsak abban hasonlítanak egymáshoz, hogy zsirral is és vajjal is lehet főzni, de közös a sorsuk akkor is, ha napsütés éri őket. „Akinnek zsir van a fején, az ne menjen a napra”. Ezt a régi magyar közmondást nem ismerik a városházán: — ez az első konkluziója a laibachi zsirvándorlásnak. Budapest polgármestere a törvényhatósági bizottság közgyűlésén, tehát a nagy nyilvánosság előtt, hadat üzent a sajtónak, amely „rágalmaz” és megfélemez a köteles tiszteletéről, amikor a tanácsról és a közgyűlésről ír. Azzal fenyegette meg a polgármester a sajtót, hogy ezentúl külön hivatal fogja ellenőrizni a városi ügyekről megjelenő közleményeket és a főváros minden esetben helyreigazítást és megtorlást fog kérni. Talán a kellemetlen sajtóközlemények által okozott erkölcsi kárnak a megtérítését is kérni fogja a polgármester, ami zseniális pénzügyi ötletnek látszik, mert így a „rágalmazó” újságírókon venné meg a főváros a háztartás félmillió deficijét. A polgármester szigorú bejelentését nyomban honoráltuk azzal az ígérettel, hogy az új városházi hivatal munkájáról gondoskodni fogunk. Így is történt: megírtuk, hogy a főváros zsirja Klagenfurtba vándorolt, mire mozogni kezdett a cáfológép és lakonikus rövidséggel letagadták a dolgot a városházán. Következett a második felvonás: részletes adatokkal szolgáltunk, közöltük az üzlet létrejöttének idejét, a vevőt, a mennyiséget, a szállítási feltételeket és azt, hogy a zsir nem állott meg Klagenfurtban, hanem a

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Bpesttől Laibachig.*

Forrás: *Pesti napló*

Bp.

1915 X. 22

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füzet) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

381.631

Hely

Idő

1915

Személy

Helyszám

laibachi fogyasztók konyháján végezte pályáját. A cáfológép nem hagyta magát: nyilván azt gondolták a városházán, hogy no most az egyszer sikerült rajtacsipni bennünket valótlanságon. És most már két cáfolat jött; a főváros megtagadott minden közösséget a vásárral, ellenben a Vásárpénztár szerényen beismerte, hogy igenis, eladott nyolevan hordó zsirt, de csak azért, mert utban voltak a hordók, mindig erővel összekeveredtek a városi zsirhordókkal és ez nagy baj volt, mert külön felvigyázót kellett melléjük állítani.

A Vásárpénztár és a főváros egy anyaméhből születtek. A Vásárpénztár pénze a városé, igazgatósága a város fizetett tisztviselőiből áll és a törvényhatósági bizottság külön bizottságot küldött ki a Vásárpénztár működésének ellenőrzésére. *Folkusházy* tanácsnok ur nemcsak a főváros jól dotált főtisztviselője, hanem egyúttal a Vásárpénztár igazgatóságának alelnöke és a Vásárpénztár ellenőrző bizottságának az elnöke. Ugy, hogy amikor *Folkusházy* tanácsnok előkelő gesztussal áthárította a laibachi zsirügy ódiumát a Vásárpénztárra, voltaképpen önmagát ütötte — egy másik minőségében. A jó urak sehogyan sem akarják levonni a konzekvenciákat, nem akarják belátni, hogy ezt az ügyet nem lehet elintézettnek tekinteni, anélkül, hogy a példátlan mulasztás méltó megtorlásban részesüljön. Azzal védekeznek, hogy mindössze nyolevan hordóról van szó és hogy ők nem tudhatták, hová kerül az eladott zsir. Pedig nyolevan hordó zsir megfelel annak a kvantumnak, amelyet a főváros négy nap alatt bocsát a pesti piacra és a főváros egész zsirkészletéhez — kétezer hordó — viszonyítva sem elenyészően cse-

kély ez a mennyiség. De az, hogy nyolevan hordó, vagy ötezer hordó, vagy két hordó, — ugyyszólván harmadrendű kérdés, a lényeg az, hogy a fővárosnak, ha már megfelelő készletről nem gondoskodott, minden eszközzel meg kellett volna aka-

ság, hogy a város nem igyekszik a pesti fogyasztás számára megtartani a zsirt. Így azonban, amikor, bármilyen jogi takaróba bujjanak is a derék urak, mégis a főváros zsirja került a laibachi fogyasztók konyhájára: — a legbrutálisabb kötelelességmulasztásra vall az eset. Most már hiába jajgatnak *Folkusházyék*, hiába mondják, hogy a kezük kötve van, nem tőlük függ az élelmiszer nyomor enyhítése. Talán ezt is az átkos kormány akarta így? Vagy pedig *Vázsonyi Vilmos* akadályozta meg, hogy a közéleti ügyosztály vezetője elvégezze a kötelelességét.)

A polgármester urhoz is van némi szavunk. Készséggel elismerjük, hogy mihelyt a laibachi esetről értesült, nyomban elrendelte a vizsgálatot és intézkedett, hogy a való tényállás felderítesse. De éppen ezért jogos az a kérdés, vajjon hiszi-e még ezek után is, hogy minden a legnagyobb rendben történik és hogy *Folkusházy* tanácsnok elhelyezésére nincsen ok? Vajjon belátja-e már, hogy az újságíró nem feltétlenül rágalmazó és hogy a közéleti ügyosztály nem érdemli meg azt a fenntartás nélküli magasztalást, amellyel a polgármester azonosította magát *Folkusházy* tanácsnokkal? A laibachi affér végső konkluziója világos: nem a sajtóra kell vigyázni, hanem inkább azokra, akikről a sajtó nap-nap után bezonyítja, hogy részük van a főváros gyalázatos élelmiszer-mizériáiban és hogy az ő személyük elháríthatatlan akadálya a bajok orvoslásának.